

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ СТАНДАРТІВ ОБІГУ МЕДТЕХНІКИ ТА ТОВАРІВ МЕДИЧНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Некрасова Наталія Іванівна,
науковий співробітник Науково-
дослідного інституту публічного права

Створення і впровадження медичних стандартів у системі охорони здоров'я є дуже відповідальним процесом, неправильна організація якого може негативно відбитися на здоров'ї населення країни. Стандартизація є лише однією з ланок безперервного процесу управління якістю надання медичної допомоги.

Відповідно до цього унікальні способи врегулювання обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні є необхідною умовою для встановлення конкретних стандартів і надання якісних медичних послуг в Україні.

Таким чином, тема «Правові аспекти публічного адміністрування стандартів обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні» викликає по-справжньому особливий науковий інтерес для подальшого визначення та вдосконалення правового регулювання даної сфери в Україні.

Для початку нам слід з'ясувати визначення поняття «стандарт». Стандарт – це зразок, кому щось має відповідати, задовольняти що небуť за своїми ознаками, властивостями, якість, а також документ, що містить у собі відповідні відомості. Останніми роками в реальних умовах галузі охорони здоров'я найчастіше під час обговорення проблеми стандартизації розглядаються технологічні стандарти, а інші категорії стандартів (структурні, економічні, соціальні та ін.), як правило, виключаються з обговорення.

Основні терміни зі стандартизації встановлені Міжнародним комітетом із вивчення наукових принципів стандартизації, що створений Радою міжнародної організації зі стандартизації, і стандартами Державної системи стандартизації України (ДСТУ 1.0 – 93; ДСТУ 1.293; ДСТУ 1.3 – 93; ДСТУ 1.4 – 93 і ДСТУ 1.5-93). Згідно з державними

стандартами стандартизацією називають діяльність із метою досягнення оптимального ступеня впорядкування у певній галузі шляхом встановлення положень для загального й багаторазового використання щодо реально наявних чи можливих завдань.

Усе вищевикладене дає можливість сформулювати висновки, згідно з якими публічне адміністрування стандартів обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні – це ухвалені з метою врегулювання питання здійснення різноманітних дій правового характеру суб'єктами публічної адміністрації у сфері ліцензування, сертифікації, стандартизації, систематизації якості, контролю та використання медичної техніки, а також товарів призначених для використання в медичних цілях, зокрема щодо покращення фізичного та психічного здоров'я населення.

Відповідно до цього сучасні реалії обігу медтехніки та товарів медичного призначення в Україні потребують стандартизації за допомогою нормативно-правового регулювання, оскільки це можна вважати основою для надання якісних медичних послуг в Україні.

Список використаних джерел:

1. Надюк З. Удосконалення державного контролю за дотриманням стандартів надання медичних послуг. Державне будівництво. 2007. №2.
2. Дьяченко В. Якість в сучасній медицині . Відомості із сайту MEDBIB. 2007. URL: <http://medbib.in.ua/kachestvo-sovremennoy-meditsine.html>
3. Клименко Л., Пізінцалі Л. та ін. Метрологія, стандартизація та управління якістю. Миколаїв. Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили. 2011 С. 243.
4. Про затвердження Технічного регламенту щодо медичних виробів. Постанова

Кабінету Міністрів України. Технічний регламент, Вимоги, Критерії, Класифікація, Порядок, Заява, План, Заходи, Перелік від 02.10.2013 № 753 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/753-2013-%D0%BF#Text>

5. Ярош Н. Сучасний стан, проблеми стандартизації медичної допомоги та шляхи їх вирішення в умовах реформування системи охорони здоров'я України. Україна. Здоров'я нації. 2012. №1. С. 95-100.

6. Панасенко О., Книш Є. Якість, стандартизація та сертифікація ліків. Міністерство охорони здоров'я України Запорізький державний медичний університет Факультет післядипломної освіти. Запоріжжя. 2016. URL: <http://dspace.zsmu.edu.ua/bitstream/123456789/7929/1/%D0%9F%D0%90%D0%A6%20%D0%90%D0%A%D0%A4%20%D1%81%D0%B0%D0%BC.%D1%80%D0%BE%D0%B1.%202016%20%281%29.pdf>

ОСОБЛИВОСТІ ОБРАННЯ СУДІВ НА АДМІНІСТРАТИВНІ ПОСАДИ

Зубов Олександр Сергійович,
кандидат юридичних наук, здобувач
наукового ступеня доктор юридичних наук

Конвенція з прав людини зазначає, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом. Ще свого часу Аристотель зазначав, що у випадку тяжби звертаються до судді, адже іти до судді

– це прямувати до правосуддя, оскільки суддя хоче бути втіленням правосуддя, і саме тому шукають суддю, який стоїть посередині (між сторонами), де хто називає навіть суддів посередниками, вважаючи, що знайшовши посередника, знайдуть і правосуддя [1].

Конституція України гарантує кожному захист його прав та свобод, здійснення правосуддя тільки судами та незалежність суддів. Держава має забезпечити нормальну матеріально-технічну базу для нормального функціонування судів. Визначаючи хто може бути суддею в Україні, слід виходити із Закону «Про судоустрій і статус суддів», де зазначено, що суддею є громадянин України, який призначений суддею, займає штатну суддівську посаду в одному з судів України і здійснює правосуддя на професійній основі. Судді в Україні мають єдиний статус незалежно від місця суду в системі судоустрою чи адміністративної посади, яку суддя обіймає в суді [2]. На посаду судді може бути призначений громадянин України, не молодший тридцяти та не старший шістдесяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'ять років, є компетентним, доброчесним та володіє державною мовою. Аналізуючи цей закон, вимоги на призначення на посади різні залежно від суду, куди призначається претендент. Однак, на нашу думку, слід зазначити в цьому Законі випадки однаковості стажу роботи претендента за відсутності голови суду (випадки неможливості виконувати певні повноваження). Також ця норма дещо суперечить роз'ясненню Конституційного суду, де зазначається, що на посаду судді місцевого суду може бути рекомендований кваліфікаційною комісією суддів громадянин України, який зокрема має вищу юридичну освіту і стаж роботи в галузі права не менш як три роки (частина третя статті 127 Конституції України) [3]. Зазначене конституційне положення стосується тільки громадян України, які не мають статусу професійного судді, а лише претендують на зайняття цієї посади.

Обов'язково існують і певні обмеження – так, не може бути призначений суддею громадянин, який: визнаний судом обмежено дієздатним або недієздатним; має хронічні психічні чи інші захворювання, що перешкоджають виконанню функцій зі здійснення правосуддя; має незняту чи непогашену судимість. Не може претендувати на посаду судді